

[Clausager.]

heden, og det kan lade sig høre, det er der i og for sig Plan i. Men naar den nu begynder gennem Nationalbanken at bremse bl. a. Byggeriet — ja, den har ogsaa gjort det gennem sin Valutapolitik —, hvad saa? Saa arbejder man jo i een Retning til een Tid og i en anden Retning til en anden Tid. Regeringen sætter de store offentlige Arbejder og det store Byggeri i Gang ikke til smaa Lønninger, men til høje Lønninger. Den giver store Understøttelser for at mildne paa Arbejdsløsheden. Den har for nylig foreslaaet en Stigning — Stigning baade i Udgifterne til Arbejdsløshedsunderstøttelser og Stigning til Udgifterne til den offentlige Forsorg —, en Stigning vel paa en Snes Millioner Kroner. Den har forelagt Forslag om kortere Arbejdstid, om Forbud mod Overarbejde. Alt sammen noget, der vil bevirke stigende Lønninger. Altsaa, til en Side arbejder den for at sætte noget i Gang, som om den havde Penge nok. Men gennem Nationalbanken og gennem Valutakontoret fører den en anden Politik for at bremse det. Hvad er Meningen? Følgen af Regeringens Politik er — det er givet — forøgede Skatter; jeg forudser, at vi i Løbet af ganske kort Tid faar en ualmindelig køn Buket forelagt, for det er klart, at man kan ikke blive ved at forelægge og vedtage Love, som kræver Udgifter, undtagen der skal Dækning til. Vi faar selvfølgelig store Skatter. Det hindrer Opsparing, det giver Pengemangel paa Pengemarkedet, det giver højere Renter. Den ene Haand ved ikke, hvad den anden gør. Man følger en Politik, der bevirker højere Rente, og man taler om at gaa en anden Vej, men man gør det ikke.

Hvis nu Regeringen — om end den ikke ønsker at sige det — virkelig er ved at gaa ind i en anden Politik, er ved at gaa ind i en Politik, der skal betyde en Holden Hus med vore Udgifter herhjemme, ja, saa er det muligt, at de Midler, Nationalbanken bringer i Anvendelse, er rigtige og forsvarlige, selv om vi ikke holder af dem og inderligt ønskede, at vi kunde blive fri for dem. Det er muligt, at de er rigtige, det er muligt, at det er den rette Kur, men det bliver saa meget værre, som vi har et ualmindelig skævt Erhvervsforhold her i Danmark.

Vi har det saaledes — jeg skal ikke tale længe om det, jeg har talt om det ved tidligere Lejligheder, og man skal ikke gerne gentage sig selv alt for meget —, at flere Erhvervsgrene her i Danmark har en utrolig Medvind foranlediget af Afspærringspolitikken, Valutapolitikken, vi fører,

og Toldpolitikken, vi fører. De tjener uamaadeligt meget, kan ogsaa som Følge deraf udvide, sætte Virksomheden i stærkere Sving og tjene endnu mere og dække en større Del af det danske Marked. I Gaar stod der i Bladene en lille Fortælling om, at De danske Bomuldsspindierier giver 15 pCt. i Udbytte, giver 35 pCt. i Bonus og giver en Friaktie ved Siden af, i alt 150 pCt. Det er lysteligt at læse om for de Mennesker inden for andre Erhvervsgrene, der knap kan holde Hundene fra Døren.

Vi har altsaa en Del af det danske Erhvervsliv, der gaar for fuld Kraft, for fulde Sejl, tjener mange Penge og kan bruge mange Penge, og vi har en anden Del af vort Erhvervsliv, der kæmper for Livet, maaske i denne Vinter i mange Egne saa haardt som aldrig før, ikke alene paa Grund af den egentlige Afspærringspolitik og Krisevanskelighederne, men ogsaa paa Grund af Høstkrisen. Der kan man ikke faa det til at slaa til.

Og hvad er der i Vejen? Der er det i Vejen, at man ikke kan faa de Priser for Varerne, som man skulde have ifølge de Produktionsomkostninger, man har her i Danmark, og man kan heller ikke faa Lov til at producere nok, at afsætte nok. Og saa er det givet, det vil da enhver kunne forstaa, at naar et Erhverv har anlagt et Produktionsapparat af en vis Størrelse og har de derpaa hvilende Udgifter, saa bliver det uhyre vanskeligt at holde det gaaende, naar Produktionen gaar ned i disse Virksomheder, naar Afsætningen gaar ned. I vore Eksporterhverv, hvoraf Landbruget jo er det største, der samler man Gæld, hvis ikke man har Reserver, man kan bruge af, dér kan man ikke hamle op med de andre Virksomheder. Hvis saa de banktekniske Midler, Regeringen har forsøgt paa den ene og anden Maade at sætte i Gang, skal sættes ind, ja, saa tynger de frygtelig haardt paa dette Erhverv, selv om de kan bæres af de Erhverv, der har Medvind. Som bekendt kan, hvad der kan kurere en Smed slaa en Skrædder ihjel, og selv om disse Midler kan siges at være rigtigt anvendt paa visse Omraader, saa er de forfærdelig haarde og tunge og uvelkomne paa andre Steder.

Man ser jo endvidere den mærkelige Ting, at samtidig med, at vi har den store Arbejdsløshed, saa kan man i visse Erhvervsgrene ikke faa den fornødne Arbejds-kraft, fordi Folk vandrer hen til de Steder, hvor man giver den højeste Løn, og det gør Pengene for Resten ogsaa — Penge og Folk vandrer fra Eksporterhvervene over til